

θεοῦ) ἢ Σ' ἐν (ὄνομα ἄλλης θεότητος) δέον νὰ μεταχειρισθῶσιν ἐν ταῖς μεταφράσεσιν· ἀλλὰ τοιαύτην δυσκολίαν εὐκολώτερον δύναται τις ὑπερνικῆσαι ἐν Σινική, ἢ ἐν ἄλλαις ἡττον πεπολιτισμέναις χώραις. Οἱ ἐν Σαγκάϊ ἱεραπόστολοι δύνανται νὰ θεωρῶσιν ἑαυτοὺς εὐτυχεῖς ὅτι δὲν εὐρέθησαν εἰς τὴν ἀνάγκην, ὅπως οἱ ἐν Μογγολίᾳ συνάδελφοι αὐτῶν, οἵτινες ἐλλείψει καταλληλοτέρου ὅρου ἀντιστοίχου ἡναγκάσθησαν νὰ μεταχειρισθῶσι τὸ ὄνομα Βούδδα ἀντὶ τοῦ Θεοῦ, οὐδὲ ὡς οἱ ἐν Βεκρουάνα, οἵτινες οὐδένα ἐδυνήθησαν νὰ εὕρωσι καταλληλότερον ὄρον πρὸς ἔκφρασιν τοῦ παραδείσου ἄλλον παρὰ τὸ «σεσηπὸς κρέας», ὅπερ δίδωσιν ἐν τῇ τῶν ἐγγυρῶν διανοίᾳ τὴν ὑπερτάτην ἰδέαν τοῦ ἡδέος.

(Ἐκ τῆς Σαββατιαίας τοῦ Λονδόνου).

ΜΑΞΙΜΟΥ ΤΟΥ ΜΑΡΓΟΥΝΙΟΥ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ.

ΕΠΙΣΤΟΛΗ Ζ'.

Τῷ εὐλαβεστάτῳ Ἰωάννῃ τῷ Μουρζίνῳ,
Μάξιμος ὁ Μαργούριος.

Ἦδύ μοι λίαν καὶ χάριεν καὶ τὸ χρηστὸν σου τῶν τρόπων καὶ τὸ μὴδ' ὀλως ἐλευθεριάζειν ἐν οἷς ἀπαιτεῖς ἡδίων. Κάκεινα μὲν ὁ ἄλλος ὁ χαρακτήρ καὶ ἐξ αὐτοῦ, φασί, τοῦ ὀνόματος· τοῦτο δὲ σημεῖον ψυχῆς οὐδὲν ἐπιχωριάζον ἐν ἑαυτῇ ἐχούσης τὸ ὑπουργόν. Καὶ ἀμφιβάλλω, πότερον δι' ἐκεῖνό σ' ἐγκωμιάζειν ὀφείλω, ἢ διὰ τοῦτό σε καὶ μάλα ἀποδέχεσθαι; ἢ καὶ ἑκάτερον ἅμα καὶ ὑπερβαλλόντως δι' ἑκάτερον; εὐδαιμονοίης μοι, ὦ, οὐκ οἶδα τί σε καὶ προσκαλέσωμαι τῶν ὑψηλοτάτων ὀνομάτων καὶ τοιαύτη οἰκειότερον ἐχόντων διαθέσει ψυχῆς. Ἰωάννη παμφίλτατε. Πῶς γὰρ μὴ τοιοῦτος ἐμοί, ὃ ἡλίκον ἐξήψα πάλαι τὸ φίλτρον, ὡς καὶ πυρὸν ἀναδειχθῆναι λαμπρότατον; καὶ ἐν τούτῳ, καὶ μὴ τὸν φίλιον, τῷ ἴσῳ τοῦ παρὰ σοὶ φίλτρον καὶ μόνου ἀνταποδίδωμι· καὶ γὰρ ἐκτόπως, οἶδα, ἀντιπερίλημαι· ἀλλ' ἐφθασα ἂν καὶ περὶ τούτου ταῖς σαῖς ἀρεταῖς τὸ πᾶν χαριζόμενος. Οὕτως ἐγὼ περὶ σὲ ἐκκέχυμαι ταῖς πνευματικωτέραις ὁρμαῖς· καὶ σε τοιοῦτο πρὸς ἐμὲ ἀντιπέμπειν τὸ τῆς ψυχῆς φίλτρον ἐπεύχομαι, μὴδὲν ἢ ὅτι ἐλάχιστον παραχωροῦντα τῷ σώματι, ἵνα καὶ πλεον ἔχῃ τὸ κρεῖττον τοῦ χειρόνος· καὶ οὐπερ ὁ σύνδεσμος τοῖς γε ὀρθῶς νοοῦσιν ἀηδῆς, οὕτω καὶ λίαν ἐπέραστος ἢ ἀνάλυσις, ἵνα εἰς τὴν οἰκείαν πηγὴν ἐπαναδράμῃ σταγὼν ἢ κάτω χυθεῖσα. Ταῦτα τῆς παρὰ σοὶ τάξεως γενέσθω ἀναπτέρωματα καὶ τοῦ ἐγκακρυμμένου σπινθῆρος οὐκ ἀγενῆς ἀνασκάλευσις, ἵνα καὶ εὐσκοπώτερον βάλῃς καὶ πῦρ ἀνάπτῃς περὶ ἐμὲ καὶ τοῦ

ἐναποκρινομένου σοὶ φλογωδέστερον. Ὑπὲρ ὧν ἐκλελιπάρηκάς με, συστήσας ἐμοὶ τὸν χρηστὸν Γεώργιον, ἀπέδωκά σοι τὴν ὀφειλὴν, οὐ κεχάρισμαι· ἐκεῖνο γὰρ μοι δοκῶ μᾶλλον πράττειν, ἢ τοῦτο, φιλικῶ μαζῶ ὑπείκειν καθήκοντι. Ἀπεμνημόνευσα δὲ περὶ τούτου καὶ τοῖς πρὸς τὸν κοινὸν φίλον γράμμασι, τὸν σοφώτατον, φημί, Νικόλαον τὸν Ῥόδιον· καὶ αὐτός μοι τὰς πρὸς Θεὸν ἀποδιδούσας εὐχὰς, ἵνα καὶ ἐγὼ ἐξ ἴσου ἀπολαμβάνω καὶ μὴ λαμβάνω τὰ πρόσφορα. Ἐρρωμένως διαβιώῃς ψυχῇ τε καὶ πνεύματι, φίλτατέ μοι πάντων Ἰωάννη καὶ χαριέστατε. Ἐνετίηθεν.

ΕΠΙΣΤΟΛΗ Η'.

Μελετίῳ ἱερομονάχῳ τῷ Βλαστῷ, ὀσιωτάτῳ ἀνδρὶ, Μάξιμος ὁ Μαργούριος.

Πάντερπνά σου τὰ τῆς ἐπιστολῆς, ἱερά μοι καὶ φίλη κεφαλὴ, Μελέτιε· καὶ γὰρ εὐμεθόδως καὶ ἀριστοτελικάς ὑπερίδεται κομφεΐαις καὶ τῆς σπουδαίας μερίδος ὅτι πλεῖστα συνεπιφέρεται. Καὶ οὐ μᾶλλον, οἶμαι, τοῖς ἐκ τοῦ περιπάτου, ἢ τινι τῶν πάντων τῶν ἐκ τοῦ Ἀρείου Πάγου κατηκολούθηκας ἐκ τῶν ἑκατέρω μερίδι δεδειγμένων συναρμόττων τὰ κάλλιστα καὶ τεχνουργῶν τὴν τοῦ λόγου παρασκευήν. Ἐγὼ μὲν οὖν ἀρχαῖός τις ὢν καὶ παμπάλαιος τοῦτο καὶ μόνον οἶδα μέτρον τε καὶ ἐπίνοιαν ἐπιστολῆς τὴν χρεῖαν. Ἐνθεν τοι καὶ τῷ ἀνεπιτηδεύτῳ τοῦ χαρακτῆρος κατακόρως ἐν γε τῷ ἐπιστελλεῖν μεμάθηκα. Ποῦ γὰρ ἂν εἴη φιλοσοφίας χώρα παρ' ἀνδράσι τοῦτο καὶ μόνον ἐπειγομένοις, πληροῦν ἐν ἀμοιβαίοις γράμμασι, οἰκειότερον ἐντυγχάνειν τοῖς φίλοις καὶ τὰ ἑαυτῶν διαμηνύειν πρὸς τοὺς οὓς ὠκεῖνται ἐλευθέρως βουλευόμενα; Εἰ δὲ που τάχα τὸ φιλοσοφεῖν καὶ γράμμασι προσενέμῃται, ἀλλ' οὐχ ἀπλῶς τοῦτο, οὐδ' ἐφ' ὁτιοῦν τὸ γὰρ δημοσίᾳ φιλοσοφεῖν καὶ τοῖς Πυθαγόρου μύσταις ἀπείρητο· οὐκ ἐχέμευθον ἐκ καὶ τῇ ἐπιστολῇ, ἀλλὰ καὶ μάλα ἐπίκοινον, φιλοσοφίας δὲ τῆς καθ' ἡμᾶς μάλιστα καὶ τὰ πλείω ἀπορρήτοτερα εἰ μὴ πού τις ἐκεῖνα λέγει τὰ δι' ὧν ἢ ἐκδεδίττεται ὁ πολὺς δῆμος τῇ τῶν ὀδυνηρῶν ἀπειλῇ, ἢ παραθαρρύνεται τῇ τῶν χρηστατέρων ἐλπίδι, ἢ καὶ ὅσα τοιαῦτα τοῖς πολλοῖς κοινότερα. Ἡ δὲ ἱερὰ φιλοσοφία πολλῶ τῷ σκότῳ καλύπτεται. Καί μοι πρὸς τοῦτο δοκεῖ ἀποβλέψας ὁ φαλμωδὸς, τὸ, ἔθετο σκότος ἀποκρυφῆν αὐτοῦ, ἐν ἱεροῖς ὕμνοις ἐπειπεῖν. Ἔστιν ἄρ' ὧς, ἔστι δ' ὧς, μὴ φιλοσοφεῖν ἐν γράμμασι· καὶ ὥς περ τὸ κυστὴν ἐπιρρίπτειν τὰ ἅγια ἐπικίνδυνον, καὶ τὸ κοινολογεῖν ἐν τι τούτων ὅπωςδὴποτε οὐκ ἀνεύθυνον. Ἐγωγ' οὖν, ὃ γ' εἰκὸς ἦν, τὸ περὶ τὸν δῆμόν σου φιλάνθρωπον καὶ διδασκατικὸν ἐπαινέσαι προΐγμαι ἐν τοῖς φθάσαις. Οὐ τὸ φιλόσοφον, τό γ' ἐμπού. . . εἶπεῖν, ἐπιτετή-

δευκα. Ὅποτέρως δ' οὖν τοῦτο ἔχοι, καὶ τοιοῦτόν σε ὄντα φιλῶ, καὶ τοῦτο ἐν τοῖς ἄλλοις φιλοσοφεῖν σε ἐπεύχομαι, τὸ καρτερικὸν ἐν τοῖς δεινοῖς καὶ τὸ εὐψυχον ἐν τοῖς μὴ κατὰ γνώμην συμβαίνουσιν. Ἴδοις ἂν πολλὰ τοιαῦτα παρὰ μόχθηρᾶς ἀνθρώπων γνώμης συμβαίνοντα, καὶ ἄλλως ἄλλοι περὶ τε τοῦ αὐτοῦ καὶ περὶ ἑτέρου βεβούλευνται. Φιλόσοφον δὲ ὄντα τούτων ἀπάντων ὑπερῆρθαι δεόν καὶ ἑαυτὸν φιλοσοφεῖν τὰ ἄριστα, ἀσφάλλων δ' εἰκότως, ἐφ' οἷς ἄλλως ἄλλοι πεπλάνηται. Ἐρρωμένως μοι διαβιώης, ἀδελφε ἐν Χριστῷ ὁσιώτατε, καὶ πολλὰ φρονείης τῷ πάντα τὰ τῆδε παρ' οὐδὲν τίθεσθαι καὶ ἀναπτεροῦσθαι ᾗς πρὸς τὰ μένοντα. Ἐνετίηθεν.

ΕΠΙΣΤΟΛΗ Θ'.

Μάξιμος Κυθήρων ἐπίσκοπος τοῖς ὑπὸ τὴν ἀγιωτάτην ἐπισκοπὴν διάγουσιν ὁσιωτάτοις πνευματικοῖς καὶ ἱερεῦσιν εἰρήνη καὶ εὐλοία παρὰ Θεοῦ.

Ἐμοὶ μὲν ἂν ἦν καὶ μάλιστα κατ' εὐχὴν, ὁσιώταται καὶ εὐλαβέσταται ἐν Χριστῷ ἀδελφοί, τὴν τοῦ δεσποτικοῦ ταλάντου, ὅπερ παρὰ τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν ἐμπεπίστευμαι, δωρεὰν ταῖς ὑμετέραις διηνεκῶς διατιθέναι ψυχαῖς, καὶ τῇ τῶν ἱερῶν λόγων πνευματικῇ σάλπιγγι τὸν ἔμψυτον ὑμῶν τοῦ καλοῦ πόθον, ἢ τὴν οἰκτιρμόνως ἡμῶν διδομένην χορηγίαν τοῦ πνεύματος εἰς τὴν τοῦ Θεοῦ ἔρωτος συνδιαγείρων ἀκρότητα. Ἐπειδὴ δὲ, οἷς οἶδε Θεὸς κρίμασι, αὐτός τε τὴν τῆς τοῦ χρέους τοῦ πρὸς ὑμᾶς ἐκτίσεως ἀφήρημαι ἀφορμὴν, καὶ ὑμεῖς τὴν ἐμὴν σωματικὴν παρουσίαν μένετε μέντοι οὐδὲν ἦττον, ἢ εἰ καὶ συμπαρήμην ὑμῶν, τὸ πρὸς ἐμὲ φίλτρον ἀκμάζον διαφυλάττοντες, ἔδοξέ μοι ξενίῳ τινὶ προσφιλεῖ, καὶ τοιοῦτῳ, οἷον ἂν τῇ καθ' ὑμᾶς θεαρέστῳ πολιτείᾳ καὶ τῷ θερμῷ περὶ τὰ θεῖα ζήλω συμβαίνῃ, καὶ μάλιστα τὴν ὑμετέραν πρὸς ἐμὲ ὅπως οὖν γοῦν ἀμείψασθαι εὐνοίαν. Ἔστι δ' ἄρα τοῦτο τὸ περὶ τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἀκολουθίας σύντομον μὲν, αὐτὸ ἦττον ἀνγκαστὸν ἢ χρήσιμον καὶ ψυχωφελές συγγραμμάτιον. Πῶς γὰρ οὐκ ἂν εἴη τοιοῦτον τὸ ἐκάστου τῶν εἰς τὴν ἱερὰν τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίαν παρὰ τῶν μακαρίων ἐκείνων καὶ θεοφόρων πατέρων πνευματοκινήτως διατεταγμένων εἰδέναι τὸν λόγον ἀποδιδόναι; Δέξασθε οὖν φιλοφρόνως τὸ μικρὸν τοῦτο τῆς μεγάλης ἡμῶν περὶ ὑμᾶς διαθέσεως φιλοστόργου τεκμήριον καὶ ἱκεσίους πρὸς τὸ θεῖον διὰ παντός ὑπὲρ ἡμῶν χεῖρας αἵροιτε, ὅπως ἴδῃ ποτὲ πρὸς ἡμᾶς ἀπεβλεψάμενος ὁμματι τὴν μεθ' ἡμῶν χάρισηται σωτηριώδη συνδιαγωγὴν καὶ συμβίωσιν. Ἐρρωμένους ὑμᾶς διατηροῖ ὁ Κύριος, ἀδελφοί ἐν Χριστῷ ὁσιώταται καὶ εὐλαβέσταται. Ἐνετίηθεν.

ΕΠΙΣΤΟΛΗ Ι'.

Φιλίππῳ τῷ Σιμνέλλῳ, λογιωτάτῳ νεαρίῳ, Μάξιμος ὁ Μαργούριος εὐ πράττειν.

Τίς ἢ ἐπὶ τοσοῦτον σιωπὴ καὶ τῆς ἐπαινετῆς κατάρξεως οἷον τις συστολή τε καὶ κάθειρξις; Μόλις γὰρ ποτε καὶ ἅπαξ ἡμῶν ἐπιστείλας, ὥσπερ μετὰ μελόντινα ἐπὶ τῷ καλῷ τῆς προαιρέσεως σχῶν, οὐτ' ἐδευτέρευσας, οὐτ' ἐτρίσσευσας. Καίτοι γε δὴ εἴπερ ἐπὶ τῆς αὐτῆς διευμενέεις γνώμης, καὶ μὴ σε, ὡς ἔοικεν, ἀπαίσιον προσθαλὸν ποθεν πνεῦμα τοῦ σταθεροῦ παρεκεκινήκει φρονήματος. Ὅλα γὰρ εὐμετάθετά σοι, εἰ μόνον βούλοιο, καὶ ῥᾶστα τὰ τῆς ὁρμῆς καὶ οὐδ' ἄνευ ἐγκωμίων ἢ ἀπὸ τῶν χειρόνων ἐπὶ τὰ κρεῖττω ῥοπή. Ἐχει γὰρ ὥσπερ ἀνάλογόν τι ταῦτα πρὸς ἕξιν καὶ στέρησιν. Ἀγε δὴ πρὸς τοῦ φίλου γενοῦ σεαυτοῦ, μᾶλλον δὲ σεαυτὸν ἡμῶν ἐπανάγαγε καὶ συχνότερον ὑποκίνει τῇ χειρὶ τὴν γραφίδα, καὶ, εἰ μὴ τι ἄλλο, τὸ γοῦν εἰς ῥοῦν σοι χωρεῖν τὰ πράγματα διασήμαινε καὶ ὅτι πολλὴν προσλαμβάνεις τὴν προσθήκην τῇ ἐπιδόσει τῆς ἐπιπόνου σπουδῆς. Καὶ τί γὰρ ἂν τούτου κρεῖττον, ἢ αὐτὸς σεαυτῷ ἔλοιο, καὶ ἡμεῖς σοι συνευχαίμεθα; Τοῦτο δὴ πάντως μοι χαρὶς καὶ προσχαρὶς δέ, εἴ τι λόγου ἄξιον τῶν ἱερῶν τῆς θεολογίας συγγραμμάτων ἡμῶν ἐπικοινωνήσεις. Ἐλκόμεθα γὰρ πρὸς ταῦτα τῷ δεκαπτέρῳ τοῦ ἔρωτος, ὥσπερ φασὶ πρὸς τὴν μαγνήτιν τὸν σίδηρον. Εἰ δέ τοι καὶ αὐτὸς ἡμῶν ἐπιδεήσῃ, οὐκ ἂν φθάνοις προσταττων ἡμᾶς καὶ πάντως ἐπιτεύξῃ τοῦ ποθουμένου σοι. Ἐρρώσω, καὶ τοὺς ὅσοι σου τῇ φιλίᾳ προσωκείωνται φιλικῶς καὶ πρὸς ἐμοῦ προσαγόμενοι.

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΙΑ'.

Γεωργίῳ τῷ Μαξίμῳ, Μάξιμος ὁ Μαργούριος εὐ πράττειν.

... τὰ περὶ τὰς καλὰς τῶν ὁπωρῶν. Σὺ δὲ ὡς ἐσπουδασμένα μοι ταῦτα ὑπέληφας, ἐπεὶ οὐκ ἂν οὕτως ἐγεγραφήκεις, Γεώργιε φίλτατε. Τί δέ; ἐμοὶ γὰρ ταύτῃ διαφέρει διασπουδάσθαι μοι τὰ παύγια, ἵνα τοῖς καλοῖς, οἷοι δὴ οἱ παρ' ὑμῶν, κατεντρυφήσω καρποῖς. Καὶ ταῦτα ἐν ἡμέραις, καθ' ἃς τὰς αὐγουστίους τῆς ὑπεράγνου μητρὸς αἰσίους ἀγομεν νηστείας ὅσοι τῶν Γραικῶν ἐνετιάζομεν. Ὑμᾶς δ' οὐκ οἶδ' οὕς τινες τοὺς ἀμφιβίους καὶ ἀμυφίρεπεῖς καὶ τὸ ὅλον οὐδατέρους καὶ πατρικῶν ἐπιλελησμένους εὐθῶν ἄτε δὴ περὶ τοὺς καλοὺς τῶν ἰχθύων, τό γε νῦν εἶναι, οἶμαι δ' ὅτι καὶ τὰ πύονα τῶν κρεῶν κατεσχολημένους, ἀλλὰ μὴ σοι τὰ παρ' ἡμῶν ὑπόπικρα γένοιτο· οὐδὲ γὰρ ὡς διδασκόμενοι, πολλοῦ γε καὶ δεῖ, ἀλλ' ὡς εἰς

ἀνάμνησίν σε παραγαγεῖν ἐλόμενοι τῶν πατέρων, ταυτί σοι τὰ βραχέα αὐτοσχεδίως ἐνεχαράξαμεν. Ἄ μοι πρὸς τὸν νεανίαν ἐπέταξας, πέπραχα, ἔξω δ' αἰτίας εἶναι ἑαυτὸν τοῦ θριπιδέστατον κοιμισθῆναι τὸ δι' ἑρίου ἱμάτιον καὶ μάλιστα ἀπεφύνατο. Ἐβῶσο καὶ φίλει φιλοῦντά σε.

Ἐνετίθην, αὐγούστου γ' ἱσταμένου αὐγῆδ'.

ΒΥΡΩΝΟΣ

II ΝΗΣΟΣ.

Ἡ

Ο ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΣ ΚΑΙ ΟΙ ΣΥΝΤΡΟΦΟΙ ΤΟΥ.

Αἶσμα πρῶτον.

I.

Ἡ πρώτη τῆς πρωίας φυλακὴ εἶχε φθάσει, τὸ δὲ πλοῖον χαριέντως τὴν ὑγρὰν αὐτοῦ κέλευθον ἐπορεύετο· ὥσπερ πελώριον ἄροτρον ἡ πρῶρα του μεγαλοπρεπῆ ἐχάρασεν αὐλακα, ἐν μέσῳ τῶν ἀναπηδώντων κυμάτων· πρὸ αὐτοῦ μὲν ὁ ὑδάτινος κόσμος τὴν ἑαυτοῦ ἀπειρίαν ἐξείλισσεν, ὅπισθεν δὲ διεφθαρμέναι ἐφάνιντο αἱ πολυπληθεῖς τῆς μετημυρίνης θαλάσσης νῆσοι. Γαληνιαία ἡ νύξ ἤρχιζε, διὰ φωτεινῶν ποικιλλομένη νεφελῶν, νὰ δεικνύῃ τὴν ὥραν, καθ' ἣν τὰ σκότῃ ὑποχωροῦσι πρὸ τῆς ἡοῆς. Οἱ δελφῖνες, τῆς ἡμέρας αἰσθανόμενοι τὴν προσέγγισιν καὶ σπεύδοντες τὰς πρώτας νὰ προκαταλάβωσιν ἀκτῖνας, ἀνεσκίρτων ἐπὶ τῶν κυμάτων. Οἱ ἀστέρες ἤρχιζον, ἐνώπιον εὐρυτέρων λάμπων, νὰ ὠχρίωσι, μὴ δυνάμενοι τοῦ λοιποῦ νὰ προσηλῶσι κάτω πρὸς τὸν ὠκεανὸν τὰς σπινθηρίζουσας κόρας των. Τὸ τέως σκοτεινὸν ἱστίον, τὴν προτέραν ἀνελάμβανε λευκότητα, αὐρὰ δὲ δροσοδόλος ἐπέφαινε μόλις τὰ ὕδατα. . . Ἐν τέλει πορφυρᾶν ἐνδουθεῖς χροιάν ὁ ὠκεανὸς, τὴν προσέγγισιν τοῦ ἡλίου ἀναγγέλλει· ἀλλὰ πρὶν ἢ τὸ ἄστρον ἀναπηδήσῃ τῆς ἡμέρας . . . μέλλει τι νὰ συμβῇ.

II.

Ὁ ἀνδρεὺς ἀρχηγὸς κοιμᾶται ἐν τῷ κοιτώνισκῳ του, πλήρη ἔχων ἐμπιστοσύνην εἰς τοὺς ἐπιτετραμμένους νὰ γρηγορῶσιν· ἔβλεπεν εἰς τὰ ὄνειρά του τὰς ἀγαπητάς τῆς γῆραιας Ἀγγλίας ἀκτὰς διαγραφομένας, τὴν ἀμοιβὴν τῶν ἀγώνων, καὶ τὴν κατάπαυσιν τῶν κινδύνων του· τὸ νομὰ του συγκαταλέγεται ἐν τῷ ἐνδόξῳ καταλόγῳ τῶν ἀποπειραθέντων νὰ φθάσωσι τὸν ὑπὸ θοελλῶν ἐστεφανωμένον πόλον· τὸ ἐπίπονον τῆς ἐργασίας μέρος παρῆλθεν ἤδη, καὶ τὰ πάντα φαίνονται ἐξασφαλίζοντα αὐτὸν ὡς πρὸς τὰ ἐπίλοιπα· διατί ἄρα νὰ μὴ κοιμᾶται ἐν ἀσφαλείᾳ; Φεῦ! πόδες

ἀπειθεῖς τὸ κατάστρομα καταπατοῦσιν, αὐθάδεις ἀποπειρῶνται χεῖρες νὰ κατάσχῃσι τὸ πηδάλιον, καρδίαι νεανικαὶ στενάζουσι, ποθοῦσαι μίαν τῶν κατὰ τὸν ἰσημερινὸν νήσων, ἐνθα διηνεκῶς ἀπαντῶσι καὶ τοῦ ἔαρος καὶ τῆς γυναικὸς τὰ μεδιάματα. Εἰσὶν οὗτοι ἄνδρες ἀπάτριδες, οἵτινες μετὰ μακρὰν ἀπουσίαν, τὴν πατρικὴν μὴ δυνηθέντες ν' ἀνεύρωσι στέγην, ἢ μεταβεβλημένην εὐρόντες, καὶ ἡμιχρεοὶ καταντήσαντες, παρὰ τὴν ἐπὶ τῶν κυμάτων σαλευομένην, ἄστατον κατοικίαν, προτιμῶσιν ἐν σπήλαιον, καὶ μίαν γλυκερὰν σύντροφον. Οἱ εὐχυμότατοι καρποὶ, οὗς τὸ ἔδαφος ἄνευ καλλιεργείας παράγει, τὸ δάσος, ὅπερ παρὲκτὸς τῆς ἀτραποῦ, ἦν διαχαράσσει τις, οὐδεμίαν ἐμφαίνει ἄλλην, τὰ πεδία, ἐφ' ὧν ἡ ἀφθονία ἀφειδῶς φαίνεται καταχέουσα τὸ διηνεκῶς πλήρες αὐτῆς κέρας, τὸ εἰς οὐδέναν ἀνῆκον, ἀλλ' ἀπὸ κοινοῦ κατεχόμενον ἔδαφος, ἡ σφοδρὰ ἐκείνη ἐπιθυμία, ἣν πάντες οἱ παρωχημένοι αἰῶνες δὲν ἠδυνήθησαν νὰ καταπνίξωσιν ἐν τῷ ἀνθρώπῳ, τοῦ μηδένα ἔχειν κύριον ἄλλον παρὰ τὴν ἰδίαν βούλησιν, ἡ γῆ, ἐν ἣ οὐδαὶς ὑπάρχει πλοῦτος ἄλλος, παρὰ τοὺς ἀπράτους ὀθησαυροὺς, τοὺς ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας αὐτῆς ἐκτεθειμένους, παρὰ τὴν λάμψιν τοῦ ἡλίου καὶ τὰ λαμπρὰ αὐτῆς προϊόντα, ἡ ἐλευθερία, δι' ἣς τὸ μικρότατον σπήλαιον εἰς κατοικίαν νὰ μεταβληθῇ δύναται· ὁ πελώριος οὗτος κῆπος, ἐνθα πάντες ἀκωλύτως περιφέρονται, ἐνθα ἡ φύσις πάντας τοὺς ἀνθρώπους ὡς τέκνα ἴδια μεταχειρίζεται, εὐαρέστως τὴν ἀγρίαν εὐδαιμονίαν των θεωμένη, τὰ κογχύλια ἐκεῖνα, οἱ καρποὶ ἐκεῖνοι, ὁ μόνος γνωστὸς τοῖς κατοικοῖς πλοῦτος, τὰ μονόξυλά του, δι' ὧν ἤκιστα εἰς κινδύνους ἐκτίθενται, αἱ μακρὰν ἀποτεινόμεναι θῆραι, καὶ αἱ ἐπὶ τῶν ἀφροέντων κυμάτων ἀλιεῖταί των, αὐτῇ αὐτῶν ἡ ἐκπληξίς ἐπὶ τῇ θείᾳ εὐρωπαϊκοῦ προσώπου. . . . τοῦτο τὸ θέαμα, ὅπερ οἱ ξένοι οὗτοι διαφλέγονται ν' ἀπολαύσωσι πάλιν, θέαμα, ὅπερ ἀντὶ πολλοῦ θ' ἀγοράσωσιν!

III.

Ἐγείρου, ἀνδρεῖε Βλίγγ! Οἱ ἐχθροὶ εἶναι παρὰ τὴν θύραν σου, ἐγείρου! Οἶμοι! λίαν ὀψὲ πλέον! Οἱ ἀποστάται ὑπερηφάνως τὴν θύραν τοῦ κοιτῶνος κατέσχον, τὸ κράτος τῆς λύσσης καὶ τοῦ τρόμου ἀνακηρύξαντες· τὰ μέλη σου ἐδεσμεύθησαν, ἡ δὲ τῆς λόγχης αἰχμὴ ἐπὶ τοῦ στήθους σου στηρίζεται· οἱ τέως πρὸς τὴν φωνὴν σου τρέμοντες ἐκεῖνοι ἄνθρωποι, ἀνακηρύττουσί σε αἰχμάλωτον, σύρουσι δ' ἐπὶ τοῦ καταστροφώματος, ὅπου οὔτε τὸ πηδάλιον, οὔτε τὸ ἱστίον εἰς τὴν ἐξουσίαν σου θὰ ὑπόκηται πλέον· δι' ἀγρίου τινὸς ἐνστίκτου ὀρμῆς, ὑπὸ τὸ πρόσγχημα πλαστῆς ὀργῆς, τὴν αὐθάδη